

FILIP
RICHTER

TRANS
FÜR
EVA

Tvář smrti

Filip Richter

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 26. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Filip Richter
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-92-2 (epub)
ISBN 978-80-88652-93-9 (PDF)

**Autor se vzdává svého honoráře
na dobrou věc.
Vybral si Nadační fond Kryšťůfek ♥**

Kryšťůfek pomáhá zraněným nebo nemocným dětem, které se ocitnou v péči zdravotnických záchranářů po dobu transportu do nemocnice.

Pomáhá zdravotnickým záchranářům, kteří se sami ocitnou v tíživé životní situaci.

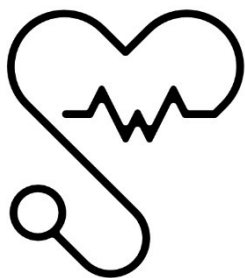
Děkujeme, že koupí knihy také pomáháte.

Anotace

Svět je plný komplikací a potíží, o tom se už stihl několikrát přesvědčit Petr Nádeník – lékař anesteziologicko resuscitačního oddělení. Byť si nemůže stěžovat na své dosavadní poměry, v životě mu něco chybí – *sounáležitost, rodina a smysl*. Souhra těchto věcí ho dohnala k jisté formě odevzdanosti, kvůli které ho práce lékaře přestává naplňovat a pomalu ji vykonává už jen z nutnosti a povinnosti. Protože když to nebude on, tak kdo? Tomuto přesvědčení nepomáhá ani přístup mnoha kolegů.

Jak Petr ustojí největší tragédii svého života, pomůže mu záhadná Anička, se kterou se díky ní setká? Dokáže se smířit se stíny ze své minulosti?

Kapitola I

Vteřinová ručička na ciferníku protivně odpočítávala poslední minuty do půl čtvrté. Sloužící lékař Petr Nádeník seděl v křesle a vyhlížel ven oknem na modré jasné nebe bez jediného mráčku. Nebe, které opět uvidí pouze ze své motorky a pak malého bytu. Sotva přileze domů, může zase jít spát a za dva dny znovu. Postel byla poslední tři roky jediná věc, co na něj doma čekala a přívětivě ho vítala alespoň měkkými polštáři s peřinou. Na stolku před ním ležel rozpis služeb. Jen s největším sebezapřením ho nevyhodil oknem, protože mu říkal, že pozitíří tu bude znovu.

„Ty vole, tak kde ten blb je?“ zašeptal na účet svého kolegy, co měl přebírat službu na ARU. Otráveně si z nosu sundal brýle a položil je vedle papíru s naplánovanými směnami. Hrnek kávy zel prázdnotou, takže se po něm ani nenamáhal natahovat. Aby se na chvíli zaměstnal, vytáhl z kapsy mobil a odemknul ho. Displej mu ukázal nepříjemný čas 15:29, znovu nevrle vzhledl k hodinám na stěně. Žádný zmeškaný hovor, ani jedno oznámení nebo zpráva. Přesně, jak očekával, na něj svítilo pouze několik ikon a digitální hodiny, které ukazovaly 15:29:43.

Dveře se otevřely a dovnitř skoro couravým krokem vstoupil malý muž kolem padesátky. Bystrá očka hleděla z vrásčitého obličeje, zpod hustého obočí. Příchozí si pravou rukou pročísl prošedivělé vlasy. Rychlým krokem zamířil k druhému křeslu a během toho se kvapně omlouval: „Promiň, Pét’o. Na interně po mně chtěli ještě konzilium. Nic nestíhám, a ještě mi napálí službu! Pak dělej doktora!“ přednes efektně zakončil pohozením desek s připnutými papíry na nízký stolek.

To nestíháme nikdo! chtěl chvíli namítnout Petr, ale poznámku zadržel. Chápavě pokýval hlavou a s povzdechem začal předávat hlášení o stavu všech pacientů na oddělení. Byť měl na starost právě jen pět pacientů, změn bylo moc na to, než aby stihl kolegu informovat, než mu skončí pracovní doba. Která mu končila asi tak za pět vteřin, jak si příliš teskně uvědomoval. Systém mu službu automaticky v půl zakončí a hotovo. *Další nezaplacený přesčas*, posteskl si tiše.

Konečně dokončil hlášení o posledním pacientovi a přidal své desky se stohem papírů vedle těch kolegových na stole. Zvedl se z křesla a došel k věšáku pro koženou bundu. Do jedné z kapes vložil ruku a zalovil v ní po svazku klíčů.

„Hele, nedorazily Opavový už výsledky hemokultury?“ vyrušil ho ze soustředění starší lékař. Křeslo zavržalo, jak se za ním kolega otočil.

Petr dlouze zapátral v paměti. Nevýrazně zavrtěl hlavou: „Ne, Vášo. Ten první odběr někdo špatně nabral a u druhého pořád čekáme na výsledky.“

Starší lékař dál slepě hleděl na desky v jeho rukou. „Kdo zkazil ten odběr? Zás Fajksová?“ Mladší z dvojice se otočil a kolegu si mlčky prohlížel. Měl pravdu, ale tyhle téměř až pomlouvačné odhady se mu přičily. Každá sebevětší snaha se jim vyhnout se však stále setkávala se stejným výsledkem. Pokaždé si ho takové proslovy nějak našly samy. *Jasně, že to byla ona!* chtělo se mu křiknout, ale rozhodl se to taktně zamluvit do outu.

„Hele,“ pokrčil rameny, „už si fakt nejsem jistej, která sestra je u toho podepsaná.“

„Fajn, tak co s ní? Takhle nám tu dlouho nevydrží,“ přemýšlel nahlas druhý lékař, „nahodil bych jí Gentamicin, co myslíš?“

Petr se zarazil, hrudník se mu zastavil uprostřed pohybu, jak se mu zatajil dech. Ani ve snu by nečekal, že se ho zrovna on bude ptát na názor na medikaci. Objektivně byl jako lékař

zkušenější, a když přišlo na farmakologii tak i bezpochyby lepší.

Nejistě pokrčil rameny, a když si natahoval bundu, prohlásil: „Nemám tucha, klidně to zkusit můžeš. Asi tím nic nezkazíme, dokud nebudeme vědět, který antibiotika na toho zmetka zaberou.“

Jeho kolega mlčel a dál slepě zíral do papírů. Petr zacinkal klíči, nenápadně proklouzl dveřmi, téměř neslyšně je za sebou zavřel a zamířil prázdnou chodbou ke dveřím vedoucím na parkoviště před budovou.

Frustrovaně si odfrkl, když si uvědomil, se kterými kolegy se tu potká na další směně. Zavřel oči a zhluboka se nadechl, unavené bulby procitly až po chvíli přemlouvání. Rychlým pohybem ruky sundal brýle a promnul si oči. Dlouze zívł. Čidlo na zdi ze sebe vyloudilo táhlé elektronické pípnutí, když k němu přiložil identifikační kartu. Zámek v prosklených dveřích cvakl a guma zavržala o kostkovanou podlahu.

Šel z paměti, takže ani nebylo třeba, aby se rozhlédl kolem sebe. Uprostřed kroku ho zastavil něčí hlas: „Dlouhá směna?“

Na oslovení okamžitě navázalo škrtnutí zapalovače. Petr položil nohu zpátky na chodník a otočil se na mluvčího.

„Zdar, Karle,“ pozdravil muže v křiklavě žluté, až místy zelené bundy s reflexními

páskami, „kéž by směna. Jsem po službě, potřebuješ něco?“

Až teď si Petr všiml, že opodál stojí Kodíaq v záchranářských barvách. Nejspíše řidič se skláněl nad kufrem a pořád v něm něco přehazoval, do toho ustavičně, ale tiše nadával. „Taky nevypadáte, že jste si poslední výjezd nějak extra užili.“

„Ani ne. Už docela slušně rozjetá embolka. Slyšel jsem, že prej máte vybírat nového primáře,“ potáhl cigaretu lékař ze záchranky a vypustil drobný, šedivý mráček. Bílý papírek se zkracoval nepříjemně rychle.

Petr pouze přikývl: „Brousíš si zuby?“

„Ani ne, pod houkačkou se mi docela líbí. Kdo podle tebe ten flek dostane?“

„Co to má s čím dělat?“

„Skoro nic,“ pokračoval Karel, „já jen, že bych vsadil na Kálala a víš, jak moc tě má rád.“

„Jo, vím. A co?“ zavrčel Petr netrpělivě zpruženým hlasem. „Holt budu dělat dál jako do teď.“

Jako by se mu někdo snažil zabránit v tom, aby dostal odpověď, Karlovi se rozkřičel pager a on na jeden záťah stáhl čtvrtinu cigarety. V rychlosti na svého partáka křikl, ať nastartuje auto.

„Hele, dobrýho doktora abych pohledal,
kdybys chtěl utýct, zastav se!“ poklepal
záchranář Petra po rameni a běžel bez dalšího
slova k autu, jehož majáky už modročerveně
probleskovaly všude kolem. *To víš, že jo...*
Chlácholivče, remcal v duchu, zatímco sledoval,
jak se žluté auto vzdaluje pryč. Když sedl na
motorku, uslyšel, jak se v dálce rozezněla siréna.

Kapitola II

Bzzzz. Bzz. Rychle otevřel oči, instinktivně si před ně ve zlomku vteřiny strčil ruku, jak ho oslnilo zářivé slunce vysoko nad ním. Do krku ho píchalo něco tvrdého a bodavého, ale i tak to s tichým zašustěním ustupovalo váze jeho těla. Druhou rukou prohmátl prostor vedle sebe. *Tráva zkurvená*, konstatoval tiše.

„Tráva?“ křikl, když si uvědomil, k jakému zjištění právě došel. Nevěřicně stiskl dlouhá stébla plevele ve svých rukou. Vylekaně vyskočil na nohy. Po prudkém pohybu se mu zatočila hlava a zavrával. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Smysly ho opravdu neklamaly. Kam až dohlédl, ho obklopovala tráva, kterou se proplétaly úzké dlážděné chodníčky. V dálce rozeznával obrysy nevelké bělostné stavby se špičkou zvedající se k nebi. Čím více se zorientoval v prostoru, tím méně smyslu mu však dával. Do uší se mu vkradla plejáda zvuků. Cvrlikání ptáků, zurčení nevelkého potoka, občasné zašustění větví obalených zeleným listím v příjemném vánku, kovové vrzání. Skoro až letní paprsky ho příjemně hřály na kůži. *Do hajzlu, však má bejt říjen*, oponoval všem

vjemům, které si uvědomoval. Pomalu se otočil na patě a podíval se, co se děje za ním s očekáváním, že to zodpoví všechny jeho nevyřčené otázky. Když se tak okamžitě nestalo, frustrace na sebe nenechala dlouhou čekat.

„Jako bych se jednou nemohl normálně vyspat!“ zabrblal si pod vousy a pak našťavaně křikl. „Protože tohle je buď nějaký sen jak z Freudova snáře, nebo mi už konečně hráblo!“ Vztekle kopl do země, až mu hlína vyletěla do výšky pasu.

Cvrlikání na moment ustalo, aby se po několika vteřinách skoro až plíživě vrátilo. Nedaleko se ozval dětský smích. Překvapeně se otočil, aby zjistil, odkud zvuk přišel. *To vrzání!* pochopil po chvíli. Necelých dvacet kroků od něj na houpačce seděla malá dívka. Určitě jí nemohlo být více než deset let. Na sobě měla zářivě červené šaty místy ušpiněné od hlíny, černý cop dlouhý do půlky zad jí při každém zahoupání zavlál ve vzduchu, než se jí znovu připlácl k zádům. Pomalým krokem k ní zamířil, kráčel pomalu a co nejlehčeji to šlo. Zblízka si všiml baculatých rysů v obličeji. Zvědavě její tvář zkoumal. *Kde jsem ji už viděl?* ptal se sám sebe a marně pátral v paměti.

„Dobrý den, zhoupł byste mě?“ radostně ho dítě oslovilo bez náznaku sebemenší bázně.

Petr na místě zkameněl a tázavě na dívku před sebou hleděl. *Opravdu se teď hodlám nechat komandovat vlastníma snama?* pokračoval ve vlastním výslechu vedeném v řečnických otázkách.

„Prosííím,“ táhle ho pobídla dívka, zatímco houpačka stále zpomalovala, „než se zastaví! Nechci ji znovu rozhoupávat do týhle výšky!“

Hlavu zaklonil vzad, vzhlédl k čisté obloze a dlouze si povzdechl. *Jo, zřejmě se nechám komandovat*, usoudil. Rozvážně přistoupil ke kovové konstrukci, postavil se za dívčina záda a postrčil sedlo pryč od sebe. Holčička vesele zavýskala a pohodila hlavou, až mu modrá mašle na konci jejího copu proletěla kolem nosu. Místy narezlý kov mu připomněl houpačku ze sídliště, na kterém vyrostl.

Tváří mu probleskl úsměv, když se mu před očima promítlo, na kolik let ho zabavila taková prkotina. Slabě ho zbolelo celé tělo ze všech vzpomínek, kolikrát z ní spadl. Vůbec nevadilo, že poprvé byl malý capart, co se sotva naučil chodit. Podruhé druhákem, který se rozhodl, že vsedě ji rozhoupe tolik, že se řetěz přetočí. Potřetí student gymplu, co se jen pomalu večer houpal, zíral do prázdna před sebou a

polemizoval, jakou si vybere profesi. Pokaždé byl onen pád bolestivým, protivným a nechtěným návratem do reality. Zpoza ramena si ho prohlédla od hlavy až k patě.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se zvědavě a ohlédla se.

„Petr,“ odpověděl po krátkém uvažování co nejneutrálnějším tónem. Něco uvnitř něj bilo na poplach v podobě nepříjemné předtuchy. Notnou chvíli tak trvalo, než se odhodlal k vlastní otázce: „Jak ty?“

„Anna,“ řekla trochu rozpačitě po krátké odmlce. Tón její odpovědi ho překvapil, necítil z něj strach ani nechuť odpovídat.

„Vždyť jsem se jenom zeptal...“ a takřka ihned na to si uvědomil, kde je zakopaný pes. Před očima se mu objevil obličej doktora Kopeckého, který jemu a stovkám jiných mediků před ním, radil jak mluvit s dětmi. Skoro až slyšel jeho káravý hlas, jak znovu říká: „Ale pane kolego, to nemyslíte vážně, že ne?“

Ty seš vůl, vždyť to je dítě, pokáral se beze slova a kvapně se opravil: „A jak ti říkají?“ Již vzniklé rozpaky zkoušel rozehnat širokým úsměvem a kamarádským hlasem.

„Anička,“ pronesla okamžitě nyní skoro vychloubačným tónem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tvář smrti.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.